

За білими стінами дивовижного міста магів хо-
вається небажаний гість: **Аскар** вдалося зробити
так, щоб за нього проголосували на Раді Шіс-
тьох. Маг володіє п'ятим видом магії, що дає йому
змогу оживляти мертвих. Його дракон уже забрав
у Фріжеля скриню, і тепер маг сподівається змусити
хлопця відчинити скриню Енду й дістати кайло
правди, щоб, очоливши армію магів, перемогти
свого брата-близнюка **Лудда Лоу** та посісти його
місце короля.

Фріжелеві не вдається повернути скриню з рук
чаклуна, і він дає волю своєму гніву. Аскар викликає
зомбі дракона **Енду**, щоб знищити **Джакар**. Іштар,
яка керує магами, відправляє Фріжеля та його дру-
зів за другою скринєю **Енду**, яку заховано в лісі
Варог.

Та **Бануг**, який дізнався про те, що за голо-
ву Фріжеля дають винагороду, зраджує його, тож
на виході з порталу дюн **Кінжир** на наших героїв
чекає армія **Лудда Лоу**. А в цей час довірена особа
короля прямує до **Варога**, щоб заволодіти другою
скринєю. Фріжеля, **Флаффі**, **Абеля** й **Алісу** ведуть
до **Суратана** — потопленого міста, яке за наказом
Лудда Лоу перетворили на підводну в'язницю. Саме
тут в одній із камер Фріжель бачить... свого дідуся
Ернальда!

Розділ 1

Фріжель поспішив до залізних дверей. Мар-
но його руки шукали якийсь замок чи механізм,
який би їх відмикав: двері були такими ж гладки-
ми, як і озеро **Ланніеля** взимку. Зрештою хлопець
жадібно схопився за ґрати — так само, як і його
дідусь. Сповнений відчаю, Фріжель енергійно тряс
залізне пруття.

— Дідусю! — закричав він. — Дідусю!

Та двері не поворухнулися ані на міліметр. Холодне залізо врізалось Фріжелеві в долоні, і здавалося, що крики хлопця губилися десь у коридорі. Ернальд не чув його. А якщо й чув, то до Фріжеля однаково не долітав його голос. Чи, може, дідусь був таким слабким, що навіть не мав сил на відповідь? Хвиля паніки поглинула хлопця, а за нею не забарилось почуття безпорадності. Зі скаженим криком Фріжель знову спробував розсунути ґрати. Учепившись у них, він несамовито вигнувся й люто застукотів ногами по дверях, що відділяли його від свободи та зустрічі, на яку він уже й не сподівався. Його дідусь, виснажений і, можливо, хворий, був тут, їх розділяли лише кілька бедрокових камер. Невже Фріжель проведе решту свого життя ув'язненим у двадцяти кубиках від Ернальда, не маючи змоги ані обійняти дідуся, ані поговорити з ним, ані допомогти йому, ба навіть поцікавитися, як у того справи? Ернальд може завтра померти, а Фріжель, замкнений у своїй брудній камері, й через десять років нічого не дізнається.

Від цієї думки йому скрутило живіт. Хлопець притулився чолом до крижаної поверхні дверей і витріщився в підлогу. Його шлунок судомило, він був певен, що його зараз знудить. Натомість потоки пекучих сліз хлинули з очей. Горі надзвичайно втомило Фріжеля. Він зісковзнув на вологий бедрок, ридання роздирало горло. Охоплений виснажливим смутком,

він застогнав, кожна частина його тіла тремтіла. Хлопець оплакував тих, кого знав і кого більше ніколи не побачить, оплакував своє безсилля та самотність.

Він ридав так довго і так відчайдушно, що зрештою провалився в глибокий сон. Розплющив очі ще напівсонний. Протягом декількох секунд уява змалювала обриси його дитячої кімнати в Ланніелі. Фріжелеві здалося, що він упізнав верстак, на якому виготовив свої перші вудку та скриню для зберігання подарунків, що їх привозив йому Ернальд з подорожей, здалося, що почув навіть спів птахів з Арданського лісу. Та потім рибний запах призмарину* вдарив у ніздрі, темрява знову згустилася і брязкіт ланцюгів на ногах повернув хлопця до сумної реальності. Він відчув, як зневіра знову стала клубком у горлі.

Жалісливий стогін завадив йому знову поринути у смуток.

— Флаффі! — закричав Фріжель.

Хлопець насилу випростався — настільки був виснажений. Непевною ходою попрямував до маленької клітки, у якій Хагін, очільник в'язниці, замкнув його собаку. Фріжель присів перед песиком.

* Мені випав надзвичайний шанс побачити блок призмарину на власні очі. Цей камінь дивовижний. Згідно з легендою його можна знайти лише у підводних містах, як-от потоплений Суратан. Камінь зелений, але на світлі змінює колір від небесно-блакитного до ніжно-рожевого. Саме тому його зазвичай використовують для оздоблення. Шкода, що особливістю блока є також сильний рибний запах. («Енциклопедія приблизних знань» Моргона Вченого, с. 107.)

— Гав! — сумно відгукнувся друг.

— Не хвилюйся, — сказав хлопець, — я витягну тебе звідси.

Фріжель шукав механізм, щоб відімкнути клітку. Замок знайшов, але ключа ніде не було. Він не міг звільнити свого собаку, не міг навіть погладити його. Ситуація була такою несправедливою й безнадійною, що хлопець не стримав розчарованого хмикання.

— Глибше вже не впасти, еге ж, Флаффі? — промовив він. — У бедроків камері, на дні океану...

Це було аж так безглуздо, що видавалося навіть смішним. Сумний смішок здригнув хлопцеві плечі. Він торкнувся пруття клітки й відчув вологий собачий носик.

Маленький рожевий язичок просунувся у щпарину й обливав долоню господаря.

— Гав! — повторив Флаффі, щасливий від зустрічі, і Фріжель почув, як собачий хвостик радісно застукав об клітку.

Хлопець усміхнувся, адже знову пес дав йому урок, який Фріжель ніколи не забуде. Цим маленьким радісним гавканням собака ніби казав: «Неважливо, де ми, якщо ми разом!». І справді, Флаффі завжди був поруч зі своїм наївним собачим оптимізмом, який змушував хлопця знову сконцентруватися на головному.

Крапля води впала на чоло Фріжеля. Він підвів очі. Стеля була вологою, як і решта в'язниці. Він подумав про Лудда Лоу та корабель, що перебував над ними на поверхні Лазурної затоки. Напевно, король з вартовими вже відпливли. Фріжель відчув, як знайоме поколювання поволі повертається до його рук. Магія знову струменіла його тілом.

Друга крапля впала на чоло.

Крапля води.

Довірившись інтуїції, хлопець випростався й оглянув усю в'язницю. Жодного дефекту в цьому кубіку бедроків. Але ж слабкою ланкою камери були залізні двері. Хлопець згадав про перший урок магії води, який Олвір — його наставник — дав йому в Джакарі.

— Коли я викличу цю ілюзію, — сказав Фріжель самому собі, — то використаю часточки води, присутні в повітрі. Якби тільки я міг використати всю цю вологу довкола...

Він присів у квадраті світла, яке відкидав крізь ґрати підвішений у коридорі гарбузовий ліхтар. Фріжель іще ніколи не практикував магію без есенції. Вальмар пояснив, що деякі маги вміють видобувати магічну енергію безпосередньо з блоків. Тоді він перетворив блок на бедрок надзвичайно швидко, не застосовуючи жодних магічних есенцій. Але таке вдавалося лише дрібці магів, та й лише через роки

наполегливих тренувань. Тож видобути енергію з кількох крапель води, що висять у повітрі?.. Задумлива усмішка з'явилася на обличчі Фріжеля.

Це має бути надто складно. Можливо, він просто змарнує час. Але, щиро кажучи, часу він мав задовсити. Це хіба не єдине багатство, яке залишилося в нього. Якщо він хоче вийти звідси та врятувати дідуся, то має зламати двері. Тож хай на це підуть тижні, місяці, але йому зрештою вдасться зібрати вологість цієї камери в потужний крижаний снаряд, який розтрощить ці залізні блоки.

Отже, Фріжель заплющив очі, поклав руки на коліна та зосередився. Камера була такою холодною й вологою, що навіть на відстані багатьох кубиків хлопець міг відчувати тепло від світла ліхтаря. Це було крихітне далеке відчуття, але воно привернуло його увагу. Поколювання від магії прокотилося руками Фріжеля. Воно виникло так швидко, що хлопець навіть гикнув від несподіванки. Йому вдавалося! Він мусив скористатися цим! Юний маг заспокоївся і спробував скерувати енергію. Подумки підготувався до вже знайомого жахливого відчуття затоплення й до того, щоб уявити крижаний снаряд, від якого застигала кров. Йому вдавалося використовувати магію без допомоги есенцій. Так!

Фріжель був геть не готовий до того, що сталося потім: йому здалося, що з точки над його пупком

стало рости біле сяйво. М'яке та ясне. Що більшим воно ставало, то більше огортало його та яскравішало. Хлопець шкірою відчував його ніжність. Раптом світло стало ще потужнішим, ба більше, воно засліплювало. Очі Фріжеля запалили. Вони так боліли, що сльози градом котилися по його щоках. Спалах світла вибухнув у голові хлопця — його відкинуло назад. Фріжель ударився головою о підлогу та знепритомнів.